(מנחם מענדל לעפֿין/ סאַטאַנאָווער)

[1]

ספר קהלת שלמה

עם פירוש קצר והעתקה חדשה בלשון אשכנז לתועלת אחינו בית ישראל בארצות פולין.

בשנת **ה׳תקע״ט** לפ״ק

[2]

א (א) דאָס זענען די ווערטער קהלת׳ס דוד׳ס זון, מלך אין ירושלים.

(ב) הבֿל הבֿלים, פֿלעגט קהלת צו זאָגן, הבֿל הבֿלים, אַלדינג איז הבֿל.

(ג) וואָס קומט דעם מענטשן דערויס מיט אַלע זײַנע האָרעוואַניע, וואָס ער דערהאָרעוועט זיך נאָר אונטער דער זון.

(ד) איין דור גייט פֿאַרבײַ און אַן אַנדער דור קומט ווידער אויף, נאָר די ערד בלײַבט אַזוי אייביק שטיין.

(ה) גייט ווידער אויף די זון, פֿאַרגייט ווידער די זון, אַלץ אין איר רו אַרײַן. זי שײַנט, זי שנאַפּט נאָר אַהין.

(ו) ער גייט קיין דרום און דרייט זיך אויס קיין צפֿון, אַרום און אַרום גייט אויס דער ווינט, און אַזוי קומט אָבער אַ מאָל אויס דער ווינט דער אייגענער.

(ז) אַלע טײַכן גייען אין ים אַרײַן און דער ים גייט נאָך אַלץ נישט איבער. ווּהין די טײַכן

[3]

גייען, פֿאַרשטיי, דאָרטן אַרום גייען זיי טאַקע ווידער צוריק.

(ח) אַלע זאַכן מאַטערן זיך, נאָר עס קען קיין מענטש גאָר נישט אַלץ אויסריידן, קיין אויג קען זיך דעראָן נישט זאַט אָנקוקן און קיין אויער קען זיך נישט גענוג פֿול אָנהערן.

(ט) וואָס אַ מאָל איז געווען, דאָס אייגענע וועט טאַקע ווידער זײַן, און וואָס עס פֿלעגט זיך צו טון, דאָס וועט זיך ווידער אַלע מאָל טון, ס׳איז גאָר אַלץ קיין נאָווינע נישט אונטער דער זון.

(י) אָפֿט מאָל וועט זיך אַ זאַך מיטגעבן, וואָס מע זאָגט "אוי ווײ, אָ־דאָס איז שוין שפּאָגל־נײַ" – סײַ לא היה, סײַ שוין אַ מאָל אַזוי אויך געווען פֿאַר צײַטנס, איי מיר זענען נאָך אפֿשר גאָר אי אויף דער וועלט געווען.

(יא) עס געדענקט זיך שוין אַצונד נישט אָן דעם וואָס אַ מאָל פֿריִער איז געווען: אָבער אָן די שפּעטערע זאַכן וואָס וועלן זיך ערשט טון, וועט מען נאָך שפּעטער אויך אָן זיי פֿאַרגעסן.

(יב) איך, קהלת, בין דאָס געווען: מלך איבער די ייִדן אין ירושלים.

(יג) איך האָב מיר צום האַרצן גענומען נאָכצושפּירן און נאָכצוקלערן מיטן שׂכל איבער אַלעמען וואָס פֿאַרלויפֿט זיך נאָר אונטערן הימל. סײַ שוין אויך אַ שלימזל, האָט עס גאָט אָנגעגעבן די מענטשן־קינדער זיך צו מאָראָטשן דעריבער.

(יד) כ׳אָב אַכטונג געגעבן אויף אַלע אינטערעסעס וואָס טוען זיך איבער אונטער דער זון, צום שפּיץ איז אַלדינג אַ הבֿל און אַן אומזיסטער קלאָפּעט.

(טו) וואָס איז שוין קאַליע געמאַכט, קען מען שוין נישט פֿאַרריכטן, און וואָס גייט אָפּ, קען

[4]

מען נישט דערלייגן.

(טז) כ׳אָמיר טאַקע אַליין מיט מיר אַ מאָל דאָס האַרץ אַזוי אויס גערעדט: נאָ אָט־זשע האָביך מיך שוין אי קליגער אי געניטער געמאַכט – מער פֿון אַלע וואָס האָבן פֿאַר מיר געראָנדזעט אין ירושלים. און מײַן האַרץ האָט עס אָנגעקוקט חכמה און געניטשאַפֿט.

(יז) כ׳אָמיך אויך דערויף געלייגט צו פֿאַרשטיין זיך אויף חכמה, און פֿאַרשטיין זיך אויף שפּילוואַרג און נאַרישקייט. כ׳אָב אָבער געוואָר געוואָרן, אַז דאָס איז אויך אַן אומזיסט קאָפּדרייעניש.

(יח) וואָרן בײַ צו פֿיל חכמה איז צו פֿיל שווער געמיט, און וואָס מער פֿאַרשטיין איז מער אַנגסטן.